

29. 10. 1992

VEĆE ZA PREKRŠAJE U KRALJEVU, u veću sastavljenom od sudija: Stanojle Dikov, kao predsjednika veća, Branimira Vojinovića i Brankice Lekić, kao članova veća i zapisničara Marković Svetlane, rešavajući po žalbi MURSELOVIĆ ŠAĆIRA, iz Sjenice, izjavljenoj na rešenje opštinskog sudije za prekršaje u Sjenici Up.br. 3149/91 od 20. 12. 1991. godine, kojim je kažnjen zbog prekršaja iz čl. 78. st. 2. Zakona o vojnoj obavezi, - a na osnovu čl. 84. st. 2. Zakona o prekršajima, /"Sl. glasnik SRG" br. 44/89/, dana 29. 10. 1992. godine, donosi

R E Š E N J E

ODBIJA SE žalba Murselović Šaćira iz Sjenice - KAO NEOSNOVANA, a rešenje opštinskog sudije za prekršaje u Sjenici Up.br. 3149/91 od 20. 12. 1991. godine, se POTVRDJUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Rešenjem prvost. organa žalilac je kažnjen kaznom zatvora u trajanju od 25 dana, zbog prekršaja iz čl. 78. st. 2. Zakona o vojnoj obavezi i da plati na ime troškova pušala iznos od 20 dinara, a koji je prekršaj bliže opisan u izreci ožalbenog rešenja, a postupak je vođen po zahtevu Vojnog odsjeka Raška, br. 100-40/91 od 6. 11. 1991. godine.

Protiv prvostepenog rešenja blagovremeno je izjavio žalbu okrivljeni, zbog svih osnova zbog kojih se može izjaviti žalba, predlažući da se ožalbeno rešenje ukine ili preinači u smislu žalbenih navoda. Naime, okrivljeni ističe da je ožalbenim rešenjem učinjena bitna povreda odredaba prekršajnog postupka koja se ogleda u tome što je izreka ožalbenog rešenja nerazumljiva i protivurečna datim razlozima, a koji su i u bitnoj suprotnosti sa stanjem u spisima. Dalje navodi da prvostepeni organ ističe da je okrivljeni prekršaj prizneo ma-
da iz spisa predmeta to neproizilazi. Trebalo je imati u vidu i njegovu materijalnu situaciju da je nezaposleno lice i da moraraditi sezonske poslove bilo gde i bilo kakve. Dalje ističe da ukoliko se i uzme da je i učinio prekršaj da je bilo mesta izricanju blažije kazne tj. izricanjunovčane kazne, a nikakve kazne zatvora.

Veće je razmotrilo sva spise ove prekršajne stvari, zajedno sa ožalbenim rešenjem i žalbom žalilaca pa je našlo da je žalba neosnovana.

Veće je prvenstveno ispitalo ožalbeno rešenje u smislu čl. 258. Zakona o prekršajima, pa nalazi da ne stoje bitne povrede odredaba prekršajnog postupka, niti je na štetu okrivljenog povredjen materijalni propis, zbog čega bi ožalbeno rešenje moralo biti ukinuto i po službenoj dužnosti.

Nakon ovog ispitivanja, Veće se upustilo u ocenu žalbenih navoda, pa nalazi da ne stoji nijedan od navoda iznetih u žalbi. Pre svega, nesnovani su navodi žalbe da je izreka ožalbenog rešenja nerazumljiva i da je protivurečna datim razlozima i stanju sadržanim u spisima. I činjenično stanje je